

Рибният даръ

Преди два вѣка, а може и по-вѣче, случило се нѣщо, което се помни и до днес. За него разправят и малкиятъ деца въ Япония. Тамъ е текла рѣката Иодогава, която си тече и до днес. Тя е била пълна съриба.

Стариятъ рибаръ Окамуро, намѣрилъ едно такова място край скалистиятъ брѣгъ, дето си ловилъ риба много лесно. Но за това свое щастие той никому не искалъ да обиди, защото тѣкъвъ билъ обичай: който ловъ намѣри, да си лови самъ

и се спомнява. Само единъ човѣкъ знаелъ това място — неговиятъ синъ Иоритао. И това би останало вѣчна тайна, ако щастлието не бѣше краткотрайно. За ловъта настѫпили тежки дни.

Мрежата започнала да излиза отъ денъ на денъ все по празна, защото рибите бѣзо подушвали ловеца и избѣгвали. Напразно рибарътъ се мъжелъ да издири нови хитрости. Ставало все по-лошо и по-лошо, докато единъ денъ Окамуро казалъ:

— И днесъ ако не ми върви, ще скоча отъ ладията въ рѣката! По добре смѣртъта си да намѣри, отколкото да ловя жаби и водорасли!

— И започналъ бѣзо да гребе. А синът му отвѣрналъ:

— Чуй ме, татко! Ний трѣбва да хвърляме мрежата все така, макаръ че надеждата ни е малка. Да не би пѣкъ съ нѣщо да сме обидили Рибния царь!

При тия думи цѣлата вода се развълнувала и на повърхността се появили рибните царя! Ококорили се голѣмите му и свѣти очи и отъ страх се обѣркаль и младиятъ и стариятъ рибаръ.

Царътъ ги попиталъ:

— Кой ме вика отъ рѣчното дѣно?

Окамуро дошелъ най-после на себе си:

— Ний сме, царю, защо да криемъ, тъкмо говорихме за тебе. Ако сме те обидили съ нѣщо, това е станало отъ незнаніе.

А царътъ имъ отвѣрналъ:

— Който къмъ менъ се обѣръща, трѣбва да ми е подобенъ: нито лошъ, нито користолюбивъ! Азъ зная че ме използвате, но безъ да се възползува други отъ васъ. По тази причина, бъзъ моята благословия, за васъ не ще има повече ловъ. Ако ли честна дума ми дадете, че ще се поправите, всичко на добро пакъ ще тръгне!

Синъ и баща, като дочули това, отвѣхнали си успокоени. Тѣ убедили царя, че никакъ не сж користолюбиви и че ще започнатъ и за другите да се грижатъ. Царътъ имъ отвѣрналъ:

— Давамъ милостъта си за богатъ ловъ! Отъ сега нататъкъ, пакъ ще го имате въ изобилие. Трѣбва само едно да ви кажа, че е пристигнала и дъщеря ми Урашима. Костенурка е, нѣма споръ, но е облѣчена въ златна кора, а на главата си носи брилянтна диадема. По сухо малко ходи и по-вече изъ водата броди. Така що внимавайте, защо въ мрежата ви може лесно да попадне. Тогава вие, ако я хванете, пуснете я веднага! И добре помнете честната си дума, която сте ми дали!

Когато това казалъ, царътъ потъналь и вълните се слѣли надъ него.

Синъ и баща, пълни съ надежда, започнали по усърдно да работятъ, защото получили прѣсни сили. Щомъ хвърлили първата мрежа, още не потънала дѣлбоко, а вече пълна съ риба. Въ ладията нѣмало дори място за нея. Тогава синътъ забелязълъ златните плочки и извикалъ:

— Тате, тате! Ето тукъ между рибата виждамъ и костенурката Урашима!

Като казалъ това, той отъ грамадата я повдигналъ, готовъ да я хвърли въ рѣката.

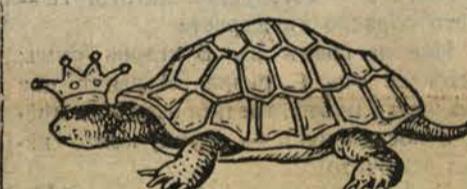
— Стой, глупако! — викналъ старецъ и плѣсналъ сина си. — Урашима цената има, ще я продадемъ на златаря.

— Недей, тате, нали знаешъ царя! Той всѣкиго наказва, който го лѣже.

— Това сж басни, менъ малко ме е грижа за него!

Но синътъ вдигналъ страшна врява:

— Я гледай, я гледай! Всички риби сияятъ! Бре, това не сж по

вече прости риби, а всички сж превърнати въ злато! . . .

И наистина, цѣлата ладия отъ злато блестяла и тѣтъ имъ очите заслепила, че не виждали нито какъ я карать, нито кѫде отиватъ. Изведнѣнъ ладията съ бѣсна сила въ скалата се разбила и въ мигъ потънала. Заедно съ нея се издавили и рибаратъ отъ гнѣва на царя, който ги наказалъ за потъканата имъ честна дума.

Отъ това царско наказание много години минали, по вече отъ двеста, но и досега още на това място, гдето сребролюбците заплатили съ главите си, бучи рѣката Иодогава. Тя като че ли бѣбли и нашепва:

— Чуйте, деца, малки деца! Не бѫдете алчни и користолюбиви!

Най-интересното по свѣта

Богинята на пролѣтата въ Германия

Останалъ е още отъ времето на езичниците, обичай, който всѣка година се празнува въ градчето Айзеннахъ, Тюрингия. Щомъ се забележатъ първите цветове по дърветата, въ града се урежда голѣмо тържество съ манифестация, начало на която се носи голѣма кукла, пълна съ слама. Следъ куклата върви красиво и младо момиче, което е окично съ цвета. Всички отиватъ до края на града. Тамъ изгаряятъ куклата съ сламата. Това изгаряне означава, че се пропъжда зимата, а девойката, окичена съ новите цветове, танцува. Всички се веселятъ за наближаващата пролѣт, която ще донесе здраве и плодородие на градчето. Цѣлото население, отъ най-малкото дете до най-стария човѣкъ, въ този денъ празнува и се весели.

Деветъ дни безъ спане

Американскиятъ студентъ Брайонъ, решилъ да разбере колко време може да издѣржи безъ сън. Това сторилъ съ целъ да помогне на науката. Двадесет-годишниятъ студентъ презъ това време вършилъ най-различни работи. Между

другото изпушилъ 450 цигари и изпилъ 78 чаши кафе. Следъ като не можа да издѣржи повече въ безсъние, на десетата нощ си легналъ и спалъ десетъ часа сън и той се ободрилъ следъ тази смѣртна умора.

Единъ чуденъ хотелъ

Той се намира въ Кения, източно Африка. Хотелътъ е съграденъ върху една и твърде голѣмо дърво. Ценитъ на този хотелъ сж твърде скъпи, но любопитните англичани и американци все пакъ го посещаватъ съ задоволство, особено презъ време на лова.

Стародревенъ хлѣбъ

Атина въ старо време се славила между другото и по-това, че тамъ се печълъ най-добриятъ и вкусенъ хлѣбъ на свѣта. Атиянинътъ наричали разните видове хлѣбъ, съ имена както напримѣръ на улиците. Така твърде често въ старите гръцки книги се споменава за пропущия Ахиловъ и Платоновъ хлѣбъ.

Хлѣбъ се правелъ отъ пшенично, ржено, ечничко и кукурузово брашно. Селяните некли хлѣба на жарава. Въ Атина и другите гръцки градове

Царското желание и изкуствениятъ брѣгъ

Легенда

Когато пътникътъ напушта Тонкинския заливъ и трѣбва да потегли къмъ Китайското море, по дължината на планинската страна Аманъ, той минава покрай аманския градове Вингъ, Хатингъ Уангъ-Бинхъ, Уангъ-Три и стига до столицата на тази страна, която се нарича Хие. Тази земя се намира подъ протектората на французите.

Столицата Хие е построена на една огромна равнина. Макаръ че нейните постройки въ по голѣмата си част да сж модерни, все пакъ този градъ е запазилъ аманския си видъ.

Столицата на този градъ се намира нѣколко голѣми здания. Това сж: на първо място дворецътъ на губернатора, следъ това главната поща, зданията на пароходните дружества, банки и следъ това нѣколко хубави вили на морския брѣгъ. Тия вили, може да се каже, се намиратъ на единъ изкуственъ брѣгъ, въ отдалечение на нѣколко мили отъ центъра.

За този хълмъ още се разправя една легенда отъ жителите на тази земя и чужденците се очудватъ на този строежъ, значението на който имъ било съвсемъ необяснимо. На тѣхъ се струва, че е невъзможно да се издигне този величественъ дворецъ, събрали най-добритъ майстори и работници отъ своето царство, които съ своята работа и способностъ, трѣбвало да превишатъ всичко, което е било дотогава най-удивително и блестящо.

Когато ний после този градежъ билъ завършенъ, владѣтелътъ съ негодувание забелязълъ, че онай замъл, която трѣбвало да послужи за трапезария, била неудобно съградена. Въ сѫщностъ, следъ бѣдното сънцето прониквало презъ голѣмия прозорецъ съ своите палещи лжчи, които падали право въ лицето на владѣтеля.

Както и да е, царътъ не можелъ да търпи присъствието на този не-приятънъ гость върху масата си. По тая причина, той не можалъ нито да яде, нито да пие, нито да спи. Царските хора се загрижали за своя владѣтель и неговото здраве, следъ което се събрали, за да намѣрятъ лѣкъ. Самъ царътъ приель своя министъръ на благоустройството и, следъ кратко размисляне, го запиталъ:

— Отъ кого си получилъ своята властъ?

— Отъ васъ, Ваше Величество.

— Кой те издѣржа?

— Вие, Ваше Величество.

— Щомъ е тѣтъ, твоятъ животъ и твоето богатство принадлежатъ на менъ и азъ мога, ако пожелая, веднага да ги унищожа.

— Да, Ваше Величество.

— Решилъ съмъ, до появяване на новолунието, главата ти да бѫде от-

съчена. Нито единъ магьосникъ не ще бѫде въ положение да съедини главата съ тѣлото ти, за да може да оживѣешъ.

Нешастните министъръ бились ужасенъ отъ това жестоко решение на своя господаръ, но все пакъ се осмѣлилъ да го попита за причината.

— Ти се осмѣлявашъ да ме питашъ, защо съмъ наредилъ да отъбератъ главата ти? Твоятъ дѣрзостъ е еднакво пакостна.

Царътъ веднага предалъ нещастника на джелата и главата му била отсъчена.

Смѣртъта на министъръ изплашила строителите, които участвали въ издигане на двореца. Тѣ узнали причината на царския гнѣвъ. На другия денъ и тѣ били повикани по реда си отъ царя.

— Вашиятъ шефъ, казалъ имъ той плати съ живота си за тежката обида, която ми нанесе. Неговата, обаче, смѣрть не ме отклони отъ онова, което още ме беспокоя. И вие, които сте негови ученици, трѣбва да отговаряте за неговото дѣло. Понеже зидарите немогли да разбератъ царя, той ги отвѣлъ въ трапезарията си, показалъ имъ сънцето, като каза:

— Желая щото сънцето да не ме беспокоя презъ време на обѣда. Нека сънцето владѣе тамъ горе, а пѣкъ азъ ще си остана господаръ на земята.

— Господарю, — осмѣлилъ се единъ отъ строителите, — вашето желание е невъзможно.

Царътъ побѣснялъ отъ ядъ.

— Защо да не можете да спрете или да изпъдите сънцето? — Давамъ ви само две минути за да задоволите моето желание.

Когато изрекълъ тия думи, царътъ подигналъ една голѣма завеса и нещастните строители видѣли пѣтъ голѣми мечове, които стояли въ не-милосърдната ржка на джелатина.

Най-младиятъ инженеръ се досътилъ и казалъ:

— Господарю, ще ми позволите ли да седна на мястото ви? Желая да разбера точната височина на сънцето, когато идва да ви беспокоя на масата. Азъ ще хвърля само единъ погледъ презъ прозореца.

— А кѫде ще падне този твой погледъ?

— На върха на единъ брѣгъ, който ще издигна и който ще защити очите ви отъ немилосърдното сънце.

— Добре — казалъ царя. — Азъ ще ти дамъ срокъ да завършишъ работата си, колкото се може по-скоро. Ако не успѣешъ и ти ще загинешъ като другите.

Следъ това младиятъ инженеръ се заловилъ за работа. Отъ цѣлото аманско царство дошли хора, които заРаботили за по-дългото на брѣга. Твърде скоро брѣгътъ билъ издигнатъ. Това било единъ дѣлътъ хълмътъ, по високъ отъ царския дворецъ съ 40 метра. Той напълно зас